

но, — “твърдѣ необходимо е да умири Лутеръ буйность-тѣ си.” Но Меланктонъ, макаръ и да былъ кроткъ, не былъ отъ число-то на онѣзи, които си въображаватъ че мъдрость е когато правишь вѣчно отстъпки, когато вѣчно ся отричашь и мълчишь. “Богъ Си служи съ него”, отговорилъ имъ той, “и вѣкъ-тѣ изисква горчивѣ и парливѣ соль.” Върху това, Капитонъ ся помъчилъ, чрѣзъ придворный-тѣ съвѣтникъ Ионъ, да повліяе Виттембергскый-тѣ Електоръ.

Извѣстіе-то за намѣреніе-то на Лутера было ся распространило въ Виттембергъ, и произвело голѣмъ страхъ. “Какво !” рекли придворни-тѣ, “да подпали пакъ пламкъ-тѣ, който съ толкозъ трудъ ся изгаси ! Едничка-та безопасность за Лутера е да ся скрие отъ свѣтъ-тѣ; и виждте го какъ той ся пери на най-великый-тѣ князь въ царството !” “Нѣма да оставиъ Лутера да пише противъ Менцскый-тѣ Архіепископъ, за да смущава общественнѣ-тѣ тишинѣ”, рекль Електоръ-тѣ.

Когато извѣстили тѣзи думы на Лутера, той възнегодувалъ. Прочее, само запираніе на тѣло-то му не стигало ; неприятели-тѣ му быхъ искали да оковать и духъ-тѣ му, и самъ-тѣ истинѣ. Какво си прѣдполагали тѣ ? —